

Arrest

nr. 197 982 van 15 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VAN ASSCHE
Koning Albertlaan 128
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 28 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. LEWYLLIE *loco* advocaat P. VAN ASSCHE en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en behoort tot de Ashraf-clan. U bent het soennitische geloof aanhangig. U bent afkomstig uit het dorp El Adde, gelegen in het district El Adde van de provincie Gedo.

U begon op 6 november 2012 te werken als manager van een bioscoop in El Adde waar u 's avonds Bollywoodfilms draaide. Deze bioscoop was eigendom van uw oom A.O..

Op 2 augustus 2014 kwamen twee mannen van Al Shabaab rond sluitingstijd naar u toe en dwongen u te stoppen met uw werk. Toen u hen vertelde dat u geen ander werk had, vertelden ze u dat u zich bij hen moest aansluiten. U weigerde en vertelde hen dat ze arme mensen ombrachten en niet voor de godsdienst vochten. Hierop kwam de kleinste van de twee naar u toe en stak u met een mes. U raakte gewond aan uw arm toen u zich probeerde te verdedigen. U vluchtte hierna weg. Toen u thuiskwam, smeekte uw familie u om uw werk op te geven, wat u ook deed. U huwde in september 2014 en omdat u geen werk kon vinden, contacteerde u uw oom en begon u opnieuw in de bioscoop te werken op 3 maart 2015. Op 29 maart 2015 werd u samen met een vriend beschoten, waarbij uw vriend stierf. U kon vluchten en hierna besloot uw moeder om u het land uit te sturen. U kwam aan in België op 29 april 2015 en u vroeg op 30 april 2015 asiel aan. Bij terugkeer naar Somalië vreest u te worden gedood door Al Shabaab.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: drie foto's van een litteken op uw arm en een Belgisch doktersattest.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw verblijf in Somalië. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat uw verklaringen over de zeer ernstige droogte, die tussen 2011 en 2012 in heel Somalië heerste, vaag zijn en niet overeenstemmen met de op het CGVS beschikbare informatie. Volgens deze informatie was de situatie in de gehele provincie Gedo immers uiterst kritiek. Echter, u beweert dat de droogte van 2012 maar een "kleine droogte was". Wanneer u vervolgens gevraagd wordt om daar over uit te wijden, beweert u bizar genoeg dat "het water en het voedsel duurder werd, maar dat jullie er niet meer onder geleden hebben" (CGVS II, p. 12). Onmiddellijk daarna beweert u dat u er niet veel last van heeft gehad (CGVS II, p. 13). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd wanneer de droogte begon en wanneer die eindigde, moet u het antwoord schuldig blijven. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd wanneer die droogte ophield in 2012, antwoordt u dat die ophield wanneer er regen viel. U weet echter niet wanneer dat was (CGVS II, p. 13). Dit is zeer opmerkelijk. U beweert vervolgens dat de droogte begon en eindigde in 2012 (CGVS II, p. 13). Echter, volgens de beschikbare info sprak het UNOCHA reeds in januari 2011 van een kritieke situatie door droogte. Wanneer u vervolgens wordt geconfronteerd met de beschikbare informatie die een veel grimmigere situatie schetst dan u, komt u niet verder dan te zeggen dat "als u eronder geleden had, u het wel had verteld en dat u enkel

weet dat het water en voedsel wat duurder werd" (CGVS II, p. 13). Dit brengt de geloofwaardigheid van uw voorgehouden herkomst uit El Adde verder in het gedrang.

Voorts moet worden vastgesteld dat uw kennis over de seizoenen zeer opmerkelijke leemtes vertoont. Zo beweert u aanvankelijk dat waar u woont "gerekend wordt met de Gu en Der seizoenen" en dat jullie niet in jaren rekenen (CGVS II, p. 5). Echter, wanneer u later wordt gevraagd wanneer het droog- en regenseizoen plaatsvindt, komt u niet verder dan herhalen dat Gu het regenseizoen is en er in Der wat minder regen valt. Wanneer u de vraag opnieuw gesteld krijgt, moet u bizar genoeg meermaals toegeven dat u het niet weet (CGVS II, p. 11). Het is evenwel zeer opmerkelijk dat u niet eens bij benadering kan zeggen in welke periode van het jaar het ene of gene seizoen valt. Dit is des te meer opvallend aangezien u later tijdens het gehoor perfect dagen, maanden en jaren kan gebruiken om gebeurtenissen in de tijd te situeren (CGVS II, p. 16, 21 en 22).

Ook uw kennis van de landbouw in uw regio is beperkt. Zo beweert u dat de akkers rond de stad belangrijk zijn en dat de grond van de akkers Buhod en Dirir het vruchtbaarst zijn. Echter, u heeft geen idee waarom. Het is bovendien bizar dat u weet hoe de akkers worden geïrrigeerd, welke gewassen er worden gekweekt maar er geen enkel idee van heeft wanneer landbouwers maïs zaaien of oogsten (CGVS II, p. 7-8). Hiermee geconfronteerd, beweert u dat u zelden iets over de akkers hoorde en dat u er zelden kwam (CGVS II, p. 8). Deze verklaring is echter niet afdoende om de bovenstaande onaannemelijkheid te verhelderen.

Daarnaast vertoont uw kennis over clanconflicten en incidenten in de regio merkwaardige lacunes. Zo antwoordt u bevestigend wanneer u wordt gevraagd of u heeft gehoord van clanconflicten in uw district of in de hele provincie. Echter, wanneer u vervolgens wordt gevraagd om daar meer over te vertellen, komt u niet verder dan te zeggen dat Reer Dini zich keerde tegen Reer Hassan en dat het begon bij Baladhawa en verder ging naar Qarbahare en Bardere (CGVS II, p. 11). U kan er evenwel niets meer over vertellen (CGVS II, p. 12). Wanneer u vervolgens naar veiligheidsincidenten wordt gevraagd in de stad, komt u niet verder dan "Al Shabaab" te zeggen. Wanneer u wordt gevraagd om daar concrete voorbeelden over te geven, vervalt u in algemeenheden en vertelt u dat Al Shabaab mensen lastigviel. Wanneer u opnieuw wordt gevraagd om concrete voorbeelden te geven, antwoordt u naast de kwestie en haalt u een luchtaanval aan van de Keniaanse troepen waarbij doden vielen. U verklaart vervolgens dat die aanval net buiten de stad plaatsvond. Echter, u heeft geen idee waar (CGVS II, p. 12).

Bovendien is uw kennis over buitenlandse troepen in uw regio eveneens beperkt. Zo beweert u dat er een basis was nabij de akker van Hassan Haret waar buitenlandse troepen waren gestationeerd. Echter, gevraagd naar welke troepen er gestationeerd zijn, antwoordt u "de Somalische overheid, AMISOM en de Keniaanse troepen". Onmiddellijk daarna moet u echter toegeven dat u niet weet welke troepen er zitten, en dat u ook het verschil niet kent tussen AMISOM, de Keniaanse troepen en de Somalische troepen (CGVS II, p. 15-16).

Verder moet worden opgemerkt dat u evenmin uw werk als uitbater van een bioscoop aannemelijk heeft gemaakt. Zo doet u bizarre uitspraken over de reden waarom u Bollywood-films toonde. U beweert namelijk dat de oom voor wie u werkte enkel natuurfilms toonde en koranlessen liet doorgaan omdat niets anders mocht van Al Shabaab toen zij aan de macht waren. U begon pas voor hem te werken toen Al Shabaab door de overheid werd verdreven en uw oom Bollywood-films begon te draaien (CGVS II, p. 18). Echter, u verklaart bizar genoeg dat u die films op een geheime plaats toonde waar het niet opviel, en dat u zeer selectief was met uw klanten (CGVS II, p. 17). Het houdt evenwel geen steek om de films in het geheim te tonen als Al Shabaab reeds was verdreven door de overheid en u daarom de films toonde. Hiermee geconfronteerd, beweert u plots dat de overheid overdag de controle in handen heeft, maar ze zich 's avonds terugtrekken en Al Shabaab dan de macht in handen heeft (CGVS II, p. 18). Echter, aangezien u vervolgens beweert dat u de films 's avonds afspeelde, houdt het geen steek dat u zoveel risico nam om verboden films af te spelen terwijl Al Shabaab de macht in handen heeft. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd waarom u de films niet overdag afspeelde aangezien Al Shabaab 's avonds de macht in handen had, antwoordt u dat mensen overdag werken (CGVS II, p. 19). Echter, u verklaarde eerder al dat uw klanten vooral jongeren waren die khat kauwden en geen werk hadden (CGVS II, p. 17). Hiermee geconfronteerd, ontwijkt u eerst de vraag alvorens u verklaart dat mensen 's avonds inderdaad niet werken (CGVS II, p. 19). Deze verklaring weet echter allerm minst te overtuigen.

Voorts moet worden opgemerkt dat u bevreemdende uitspraken doet over uw cliënteel.

Zo beweert u dat u in het begin enkel vrienden uitnodigde die u goed kende maar dat uw cliënteel aanzienlijk vergrootte naarmate de zaken beter gingen en dat er dan misschien wel Al Shabaab-sympathisanten bijzaten (CGVS II, p. 22-23). Echter, deze logica raakt kant noch wal. Zo verklaarde u eerder al dat u de films afspeelde op een geheime plaats, dat alles in het geheim doorging en dat u voorzichtig moest zijn met wie u in aanmerking kwam (CGVS II, p. 16-17). U beweert bovendien dat u het enkel vertelde aan mensen die u kende en dat ze hun mond moest houden (CGVS II, p. 19-20). Hiermee geconfronteerd, beweert u dat uw vrienden op hun beurt vrienden meenamen en dat u had afgesproken met uw oom dat jullie konden uitbreiden als de veiligheid toenam (CGVS II, p. 23). Het houdt evenwel geen steek dat u opeens alle voorzorgsmaatregelen zou laten vallen als Al Shabaab nog steeds de macht in handen had 's avonds. Ook dit zet de geloofwaardigheid van uw beweringen op de helling.

Ten slotte is het niet aannemelijk dat u besloot om uw werk als manager van de bioscoop te hervatten nadat u reeds vanwege die job door Al Shabaab werd bedreigd en aangevallen (CGVS II, p. 22). Hiermee geconfronteerd, verklaart u dat u hoopte dat Al Shabaab u na de eerste aanval met rust zouden laten en dat het pas duidelijk werd dat ze u dood wilden nadat ze u voor de tweede keer aanvielen (CGVS II, p. 24). Deze verklaring kan echter allerminst te overtuigen.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat de bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Vooreerst dient er op gewezen te worden dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een waarschijnlijk en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. De foto's en het Belgisch doktersattest dat u voorlegt bevestigen dat u een litteken heeft op uw lichaam, maar geeft geen uitsluitsel over hoe deze zijn ontstaan.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het El Adde gelegen in de provincie Gedo. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Somalië kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in El Adde heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De algemene veiligheidssituatie in Somalië wordt grotendeels bepaald door een langdurig aanslepend intern gewapend conflict, waardoor zeer veel Somaliërs intern ontheemd zijn of hun toevlucht hebben genomen in het buitenland. Het geweldsniveau en de impact van het gewapend conflict zijn bovendien regionaal erg verschillend. Zo bestaan er fundamentele verschillen tussen de situatie in Mogadishu en Noord-Somalië enerzijds en de rest van Zuid- en Centraal-Somalië anderzijds. Het aantonen van de werkelijke regio van herkomst en de laatste verblijfplaats(en) binnen Somalië is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Somalische nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Somalië.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 5 januari 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Somalische nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Somalië afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS I, p. 1-2). U werd op het einde van het gehoor dd. 9 februari 2017 uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Somalië (CGVS II, p. 25). Echter, u heeft ervoor gekozen vast te houden aan uw initiële verklaringen (CGVS II, p. 25).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Somalië of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielerlaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Somalië een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker "CGVS I – notities raadsman"; "CGVS II – notities raadsman"; "Country Policy and Information Note Somalia (South and Central): Fear of Al Shabaab (juni 2017)".

Aanvullend legde verzoeker "Verklaring van de gouverneur van district El-Ade (kopie + vertaling)" neer.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift van 27 juli 2017 dat verweerder hem weigerde internationale bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te verlenen, "omdat verzoeker er niet in zou geslaagd zijn zijn regio van herkomst, noch de gebeurtenissen die aanleiding gegeven hebben tot zijn vlucht aannemelijk te maken, en derhalve niet aannemelijk gemaakt heeft gegronde redenen voor vervolging te hebben noch een reëel risico op ernstige schade te lopen."

2.2. Verzoeker haalt aan dat verweerde om dezelfde reden hem weigert “*internationale bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toe te kennen, gezien verzoeker niet geloofd wordt in zijn verklaringen betreffende zijn herkomstregio.*”.

Verzoeker beklemt toont dat hij zich hier niet kan vinden omwille van volgende redenen.

Vooreerst wijst het verzoekschrift op de manier waarop verzoeker behandeld werd tijdens het verhoor van 5 januari 2017 en 7 februari 2017. Het verzoekschrift voert aan dat “[u]it de notities van de raadsman van verzoeker blijkt dat de protection officer, die de beide verhoren aflegde, duidelijk bevooroordeeld was ten opzichte van verzoeker. Reeds bij aanvang van het eerste verhoor werd de verzoeker met grote argwaan benaderd en werd er duidelijk reeds van uitgegaan, zonder gegronde reden, dat de verzoeker onwaarheden zou verklaren. Bovendien blijkt uit reacties van de PO dat hij zich niet kon inleven in de situatie van verzoeker, meer bepaald de cultuur waarin hij opgegroeid is, en zijn relaas louter benaderd werd vanuit een Westers perspectief. De verzoeker werd onheus behandeld tijdens zijn beide verhoren, hetgeen door de raadsman van verzoeker eveneens werd opgemerkt bij afloop van het laatste verhoor.”.

Ter illustratie van de “argwaan en onheuse behandeling” stelt het verzoekschrift het volgende:

“Tijdens het eerste verhoor verklaarde verzoeker dat hij afkomstig is van het dorp El Adde, in de provincie Gedo, waar hij tijdens het interview op DVZ zou verklaard hebben afkomstig te zijn van de provincie Mogadishu (hetgeen verzoeker gedurende de beide interview steeds betwist heeft). Wanneer men de vragenlijst bij DVZ onder de loep neemt, heeft verzoeker betreffende zijn regio van herkomst verklaard afkomstig te zijn van het dorp Elade (El-Adde) te Mogadishu. Gedurende zijn interviews heeft verzoeker steeds volhard dat hij afkomstig is van het dorp El Adde, dat in de provincie Gedo ligt. Verzoeker heeft dus steeds consequent verklaard van het dorp El Adde afkomstig te zijn, dorpsnaam waarvan er (vermoedelijk) slechts één bestaat in Somalië.

Nochtans bleef de PO tijdens het eerste interview hameren op deze foutieve notitie, letterlijk zelfs. De raadsman van verzoeker noteerde in haar verslag dat de PO “met vuisten op tafel [bonkt]” en dus agressief gedrag vertoonde tijdens het verhoor. Dit veroorzaakte bij de verzoeker onmiddellijk zware stress, die een ernstige impact gehad heeft op het verdere verloop.”.

Het verzoekschrift haalt tevens aan dat verzoeker tijdens het tweede gehoor meermaals diende te horen dat zijn verklaringen aangaande verzoekers leeftijd niet geloofd werden. Verzoeker meent dat de vragen omtrent zijn leeftijd met een “Westerse Bias” werden gesteld en beoordeeld. Het verzoekschrift legt uit dat, indien leeftijd in de regio van herkomst van verzoeker van minder belang is als in onze Westerse maatschappij, het niet zo abnormaal is dat jongeren hier weinig aandacht aan schenken.

Het verzoekschrift schrijft het CGVS verder een gebrek aan inlevingsvermogen in en inachtneming van verzoekers educatiegraad toe. Verzoeker betoogt dat hij slechts drie jaar naar school is gegaan en aldus bezwaarlijk als “*geschoold*” kan beschouwd worden. Voorts stelt hij dat hij moeite heeft met data en jaartelling, omdat hij niet dermate geschoold is en omdat het in zijn regio van herkomst niet gangbaar is te werken met jaartallen en data, maar eerder wordt gerekend in termen van seizoenen. Verzoeker argumenteert dat hiermee gedurende beide verhoren geen rekening werd gehouden, integendeel, verzoeker werd meermaals gedwongen om toch een datum of jaar te vermelden en er zo toe aangezet om niet-correcte, doch geenszins leugenachtige, verklaringen af te leggen.

Verzoeker haalt aan dat hem verweten wordt “*dat hij slechts een beperkte kennis heeft van de seizoenen, landbouw, clans, conflicten en buitenlandse troepen in zijn regio.*”.

Hierop antwoordt het verzoekschrift dat het gegeven dat “*verzoeker niet kan uitleggen wanneer het ene of andere seizoen begint, is logisch, nu verzoeker niet gewoon is om dergelijke zaken uit te drukken in maanden. Dit toont geenszins een gebrek aan kennis, doch louter een onmacht om de kennis uit te leggen op een voor Westerlingen begrijpbare wijze.*”. Verder stelt verzoeker dat hij niet weet wanneer er maïs gezaaid wordt, omdat hij geen boer is, hetgeen hij reeds tijdens het gehoor bij het CGVS had verklaard. Verzoeker benadrukt dat hij wel kan vertellen “*welke gewassen in zijn regio gekweekt worden en kan hij meest gebruikte gronden hiervoor situeren. Dit zijn immers zaken waarvoor geen landbouw-gerelateerde kennis nodig is, doch visueel zichtbaar zijn voor inwoners van het dorp.*”. Dat verzoeker weinig details kan vertellen omtrent clanconflicten, acht het verzoekschrift niet dermate onlogisch, gezien zijn jonge leeftijd op het moment van deze gebeurtenissen.

Het verzoekschrift benadrukt dat in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing vermeld staat, hij wel kon aanduiden welke buitenlandse troepen in zijn regio gestationeerd waren, met name de UN en AMISOM (oa. Keniaanse troepen). Dat verzoeker dit niet in detail kan beschrijven, acht het verzoekschrift niet abnormaal, gezien verzoeker doorgaans geen zaken had met de buitenlandse troepen en dus nooit in de positie gestaan heeft zich hierin in het bijzonder te moeten interesseren of informeren.

Het verzoekschrift voert aan dat het feit dat *“de verklaringen betreffende zijn herkomst (en de gebeurtenissen die verzoeker doorstaan heeft), ongeloofwaardig geacht worden, is dan ook eerder te wijten aan de Westerse bril en het gebrek aan menselijk inlevingsvermogen vanwege de PO.”*.

Verzoeker betoogt dat verzoeker voor het overige uiterst consistente verklaringen afgelegd heeft, waarover niets wordt gezegd.

Verzoeker herneemt te zijn geboren in het dorp El Adde, provincie Gedo in Somalië en toont dit aan op de kaart, vervat in het verzoekschrift. Het verzoekschrift benadrukt dat de door verzoeker tijdens het tweede gehoor bij het CGVS opgesomde districten die El Adde omringen fonetisch overeenkomen met de namen op de kaart ‘Garbahaarey’, ‘Belet Xaawo’, ‘Ceel Waaq’ en ‘Baardheere’. Verder kan verzoeker de omgeving van zijn dorp gedetailleerd beschrijven. Verzoeker benadrukt dat verzoeker gedetailleerd kan uitleggen over de clan van zijn vader (Ashraf) en deze van zijn moeder (Arehan) en dat hij consistente verklaringen aflegt betreffende zijn scholingsgraad en familie. Het verzoekschrift haalt verder aan dat verzoekers verklaringen *“[d]at Al Shabaab, in regio’s waar zij verdreven werden door de verenigde krachten van het nationaal leger en de buitenlandse troepen, ’s avonds evenwel tevoorschijn komen en vrij kunnen ageren, wordt bevestigd door internationale bronnen (zie Country policy and Information Note Somalia (South and Central): Fear of Al Shabaab” van juli 2017, p. 12-13).”*.

Verzoeker stelt een bijkomend stuk neer te leggen, opgesteld door een dorpshef van zijn regio.

Gelet op het voorgaande, stelt het verzoekschrift dat de algemene geloofwaardigheid van verzoeker, meer bepaald wat betreft zijn regio van herkomst, niet aangetast is en dient hij geloofd te worden waar hij stelt van het dorp El Adde, Gedo, Somalië afkomstig te zijn.

Aangaande zijn vluchtrelaas stelt verzoeker op geen enkel moment te zijn betrappt op tegenstrijdige verklaringen, doch dat enkel verwezen wordt naar ‘onlogische’ verklaringen. Het verzoekschrift betoogt echter dat het gebrek aan ‘logica’ opnieuw eerder te wijten is aan een gebrek aan inlevingsvermogen in de cultuur waarin verzoeker is opgegroeid.

“Gezien de verzoeker afdoende aangetoond heeft dat zijn algemene geloofwaardigheid niet aangetast is, dient tevens geloof gehecht te worden aan zijn verklaringen betreffende de gebeurtenissen die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht.”, aldus het verzoekschrift.

Bovendien voert het verzoekschrift aan dat het gegeven dat verzoeker, als uitbater van een kijkzaal waar Bollywood-films vertoond werden ter entertainment van de dorpsbewoners, een reëel risico loopt op ernstige schade, wordt bevestigd door internationale bronnen.

“Zo staat in het recente “Country policy and Information Note Somalia (South and Central): Fear of Al Shabaab” van juli 2017 op verscheidene plaatsen te lezen dat, burgers die niet conformeren aan de regels gesteld door Al Shabaab, een mogelijks gevaar voor represailles lopen (p. 6, 9, 25).”

Het verzoekschrift laat nog gelden dat er in hoofde van verzoeker geen binnenlands vluchtalternatief is, *“[g]ezien zijn jeugdige leeftijd, gezien zijn echtgenote, moeder, broers en zus in El Adde woonachtig zijn, gezien hij nooit een voet gezet heeft buiten zijn dorp, kan niet redelijkerwijze verwacht worden van de verzoeker dat hij zich elders in Somalië zou vestigen. Er is geen binnenlands vluchtalternatief.”*.

Aan verzoeker dient minstens de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te worden op grond van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Waar aan verzoeker evenmin de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend op basis van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, gezien geen geloof wordt gehecht aan zijn verklaring afkomstig te zijn van het dorp El Adde in de provincie Gedo, betoogt het verzoekschrift dat verzoeker afdoende aangetoond heeft dat hij wel degelijk dient geloofd te worden dienaangaande.

Het verzoekschrift is van oordeel dat alsnog een grondige analyse dient gemaakt te worden van de algemene veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de algemene situatie in de regio van herkomst dermate onveilig is, dat de verzoeker in aanmerking zou kunnen komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

In het verzoekschrift wordt gevraagd *“het verzoekschrift dienvolgens gegrond te verklaren en de bestreden beslissing d.d. 30 juni 2017 te hervormen; vervolgens de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, b) Vw. toe te kennen; minstens de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) Vw. toe te kennen”*.

Beoordeling

2.3. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4. Voor zover een kandidaat-vluchteling bij de behandeling van zijn asielaanvraag bij de asieladministraties geen originele identiteitsdocumenten neerlegt, moet zijn voorgehouden identiteit op overtuigende wijze blijken uit zijn verklaringen. Hierbij blijkt uit vaste rechtspraak dat de asielzoeker in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen over de streek van afkomst (RvS 6 januari 2003, nr. 114.251; RvS 12 februari 2003, nr. 115.776). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van verzoeker voldoende is om aan de beweerde herkomst en nationaliteit het voordeel van de twijfel toe te kennen. Er wordt niet verwacht dat verzoeker alle antwoorden kan geven op elke vraag van de dossierbehandelaar maar het geheel van de verklaringen moet wel een bekendheid aantonen met de plaats waar hij gewoond heeft, en de problemen aannemelijk maken waarom hij gevlucht is.

2.5. Aangezien verzoeker verklaart op 6 december 1994 geboren te zijn in de wijk Waberi van het dorp Elade, provincie Mogadishu, Somalië, en aldaar zijn hele leven te hebben gewoond tot zijn vertrek op 2 april 2015, kan van verzoeker de kennis verwacht worden waaruit kan blijken dat hij twintig jaar in El Adde, Somalië, heeft gewoond (verklaring DVZ, punten 4, 5, 10).

Ook al wordt niet verwacht dat verzoeker over een gedetailleerde kennis beschikt over alle geografische, maatschappelijke en (socio-)politieke aspecten van Somalië, dan zijn er geen redenen die kunnen verhinderen dat verzoeker zijn herinneringen aan zijn eigen persoonlijke leven en onmiddellijke leefomgeving nauwgezet kan toelichten. Uit het administratief dossier kan blijken dat verzoeker ruim de mogelijkheid werd geboden zijn herkomst toe te lichten. Er werden zowel gerichte als open vragen gesteld die verzoeker kon toelaten zijn bekendheid aan te tonen met zijn streek van herkomst en met zijn sociale en maatschappelijke omgeving.

2.6. Vooreerst dient worden opgemerkt dat verzoeker bij de DVZ liet optekenen dat hij zijn hele leven tot zijn vertrek in 2015 in de wijk Waberi van het dorp Elade, in de provincie Mogadishu, in Somalië heeft gewoond (verklaring DVZ, punt 10). Tijdens verzoekers eerste gehoor bij het CGVS gaf hij aan dat hij in het dorp Elade in de provincie Gedo geboren was en er heeft gewoond tot zijn vlucht in 2015 (gehoorrapport van het CGVS van 5 januari 2017 (hierna: CGVS-verslag 1), p. 6-7). Geconfronteerd met zijn eerdere verklaringen bij de DVZ, ontkende verzoeker bij de DVZ te hebben gezegd dat hij in Mogadishu woonde (CGVS-verslag 1, p. 7), wat niet kan overtuigen, temeer nu verzoeker eerder nog gevraagd werd hoe het eerste gehoor bij de DVZ was verlopen en verzoeker stelde dat hij had kunnen verifiëren dat alles juist werd genoteerd en dat alles *“werd zoals ik verteld heb genoteerd”* (CGVS-verslag 1, p. 3-4). Daarenboven kan niet worden ingezien waarom de afgevaardigde ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekers verklaringen uit eigen beweging anders zou noteren. Ook verzoekers argument dat zelfs op zijn *“orange card staat vermeld dat ik in district Elade ben geboren”* (CGVS-verslag 1, p. 7), die hij overigens niet neerlegt, toont niet aan dat verzoeker bij de DVZ niet zou gezegd hebben in de provincie Mogadishu te hebben gewoond. Er kan dus met verwerende partij vastgesteld worden dat verzoeker niet eenduidig is over zijn plaats van herkomst en dat hij evenmin aantoonde waar de wijk Waberi van het dorp Elade gelegen is. Dergelijke ongerijmdheden ondergraven verzoekers bekendheid met zijn herkomst uit Somalië.

Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat de *“protection officer”* tijdens het eerste interview bleef hameren op deze foutieve notitie, dient worden opgemerkt dat de *“protection officer”* zijn voorbereidingen voor het interview gestoeld had op verzoekers verklaringen bij de DVZ, waar werd gesteld dat hij zijn hele leven in de wijk Waberi van het dorp Elade, in de provincie Mogadishu, in Somalië heeft gewoond. Dat de *“protection officer”* aldus bleef vragen waar verzoeker gewoond had in Somalië, was om er zich te van vergewissen of er nieuwe elementen aanwezig waren waarvoor al dan niet een nieuw interview diende te worden georganiseerd. Het verzoekschrift stelt verder dat de raadsman van verzoeker in haar verslag noteerde dat de *“protection officer”* *“met vuisten op tafel [bonkt]”* en dus agressief gedrag vertoonde tijdens het verhoor. Daargelaten dat deze vermeende handeling door de *“protection officer”* niet in het gehoorverslag vermeld staat en de bewijswaarde van de notities van de raadsman – die verder vermelden *“opmerking over maken! Rustig blijven, gedrag van PO kan stress veroorzaken bij cli!”* (zie notities advocaat gehoor 1) – relatief is, kan de zwaarwichtigheid van deze handeling niet worden afgeleid uit de notities. Het verzoekschrift aan nog voert dat dit zware stress veroorzaakte bij verzoeker en een ernstige impact heeft gehad op het verdere verloop van het gehoor. Echter de Raad stelt vast dat kort daarna besloten werd het gehoor stop te zetten en verzoeker opnieuw uit te nodigen voor een volgend gehoor gezien de nieuwe elementen die verzoeker aangaf (CGVS-verslag 1, p. 8). De Raad ziet dan ook niet –noch licht verzoeker toe– welke concrete problemen in het eerste CGVS-verhoor invloed hadden op de bestreden beslissing. Zoals onder zal blijken zijn de verklaringen van verzoeker tijdens het tweede verhoor van doorslaggevend belang geweest.

2.7. Verzoekers beweerde herkomst uit het dorp Elade (El Adde), in de provincie Gedo van Somalië, wordt verder ondergraven omwille van volgende: (i) zijn verklaringen over de zeer ernstige droogte in 2011 en 2012 zijn vaag en niet overeenstemmen met de informatie dienaangaande, toegevoegd aan het administratief dossier. Zo stelde verzoeker dat de droogte van 2012 een kleine droogte betrof in zijn district, dat het water en voedsel duur werd, maar dat hij er geen last van had gehad, terwijl deze droogte begon in 2011, de ergste in 60 jaar was, de hele Oost-Afrikaanse regio trof en veel mensen en dieren zijn omgekomen ten gevolge van uithongering, (zie CGVS-verslag 2, p. 12-13 en de informatie in het administratief dossier). De Raad stelt ook nog vast dat zelfs al had verzoeker geen persoonlijke problemen dan had hij minstens moeten opmerken dat zijn sociale omgeving in zeer ernstige problemen geraakte en vele doden gevallen zijn; (ii) zijn kennis over de seizoenen vertoont leemtes (*“Gukh is het regenseizoen, en Deer is er wat minder regen. Rond droogperiode is geen regen.” “Maar u moet me wel kunnen vertellen wanneer die seizoenen vallen?” “Ik weet het niet. Ik kan zeggen wanneer er wat minder water valt.” “Hoe kan u mij dat dan uitleggen zonder te zeggen waar in het jaar dat valt?”*, *“Ik moet dan weer schatten.*

Ik weet het niet.”, gehoorrapport van het CGVS van 9 februari 2017 (hierna: CGVS-verslag 2), p. 11) terwijl van een persoon opgegroeid op het platteland minstens een elementaire kennis van de seizoenen kan verwacht worden; (iii) zijn kennis van de landbouw in de regio fragmentarisch is en ingestudeerd voorkomt (verzoeker weet enerzijds dat de grond van de akkers Buhod en Dirir het vruchtbaarst zijn, hoe de akkers worden geïrrigeerd, welke gewassen er worden gekweekt, doch heeft er anderzijds geen enkel idee van wanneer de maïs gezaaid of geoogst wordt, CGVS-verslag 2, p. 7-8); (iv) zijn verklaringen over clanconflicten en incidenten in de regio vaag en oppervlakkig zijn (*“Vinden er clanconflicten plaats in uw district of in de hele provincie?”*, *“Ik heb ervan gehoord.”*, *“Wees eens concreet?”*, *“Reer Dini tegen Reer Hassan. Begon bij Baladhawa, daarna naar Qarbahare en dan ook naar Bardere.”*, *“Vertel me daar eens wat meer over?”*, *“Ik hoorde alleen dat er conflict was.”*, *“Ik weet niet waarom.”*, *“En wanneer was?”*, *“Weet ik niet.”*, *“Zijn er veiligheidsincidenten geweest in de stad?”*, *“Al SHabaab.”*, *“Wees eens concreet?”*, *“Ze vallen mensen lastig.”*, CGVS-verslag 2, p. 11-12); en (v) zijn kennis over buitenlandse troepen in de regio beperkt is (*“Ik weet niet welke troepen er zitten, ik ken ook het verschil niet tussen AMISOM en Keniaanse troepen en de Somalische.”*, CGVS-verslag 2, p. 16).

2.8. Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat hij niet weet wanneer er maïs gezaaid wordt, omdat hij geen boer is, merkt de Raad op dat het zaaien en het oogsten van gewassen wel degelijk visueel zichtbaar is, waarvoor geen landbouw-gerelateerde kennis vereist, in tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift beweert. Dat verzoeker dan weer wel kan zeggen hoe de akkers worden geïrrigeerd en welke de meest vruchtbare akkers zijn, vereist daarentegen wel diepere kennis, nu het motorisch naar boven pompen uit waterputten, alsook de vruchtbaarheid van land, niet onmiddellijk waarneembaar is. Ook is merkwaardig dat verzoeker de kennis van het irrigeren niet aan de lange droogtes verbond. De Raad herneemt dat verzoeker blijk geeft van fragmentarische ingestudeerd kennis, hetgeen verzoekers beweerde herkomst uit de streek ondergraaft.

2.9. Dat verzoeker weinig details kan vertellen omtrent clanconflicten, acht het verzoekschrift niet dermate onlogisch, gezien zijn jonge leeftijd op het moment van deze gebeurtenissen. Verzoekers jonge leeftijd doet echter geen afbreuk aan het feit dat verzoeker op doorleefde wijze moet kunnen vertellen over welke milities/groeperingen zijn eigen dorp en regio onder controle hadden, alsook over de hiermee gepaard gaande incidenten. Dergelijke kennis is om veiligheidsredenen cruciaal, temeer verzoeker twee jaar lang een cinema uitbaatte en dus een duidelijk professioneel sociaal leven leidde. Verzoeker, die zelf aanbracht dat er zich clanconflicten hadden voorgedaan in zijn regio van herkomst, bleek echter niet in staat enig concreet voorval toe te lichten (CGVS-verslag 2, p. 11-12). Opnieuw kan verzoeker niet aantonen dat hij uit ervaring de clankennis nodig voor het dagelijkse leven en zijn veiligheid bezit.

2.10. Het verzoekschrift benadrukt dat, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing vermeld staat, hij wel kon aanduiden welke buitenlandse troepen in zijn regio gestationeerd waren, met name de UN en AMISOM (onder andere Keniaanse troepen). Dat verzoeker dit niet in detail kan beschrijven, acht het verzoekschrift niet abnormaal, gezien verzoeker doorgaans geen zaken had met de buitenlandse troepen en dus nooit in de positie gestaan heeft zich hierin in het bijzonder te moeten interesseren of informeren. De Raad merkt echter op dat waar verzoeker zelf aanbracht dat er buitenlandse troepen in zijn regio waren gestationeerd, minstens kan verwacht worden dat verzoeker weet welke troepen er precies aanwezig waren. Zo is het niet aannemelijk dat verzoeker enerzijds aangeeft dat er zich een basis bevindt op de akker van Hassan Haret, *“aan de kant van de zonsopgang, vijf km ongeveer”* (CGVS-verslag 2, p. 16), doch anderzijds stelt *“Ik weet niet welke troepen er zitten, ik ken ook het verschil niet tussen AMISOM en Keniaanse troepen en de Somalische.”*. Evenmin kan worden ingezien hoe verzoeker dan kan stellen dat er op *“40 tot 50 minuten van de stad, in de richting van de zonsondergang”* in Abdijo *“gemixte Keniaanse en UN-troepen”* gestationeerd waren (CGVS-verslag 2, p. 15), nu hij aangaf dat hij het onderscheid tussen deze troepen niet kent. Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat de vaststelling dat verzoeker weet welke troepen gestationeerd zijn in een basis die op 40 tot 50 minuten van zijn dorp ligt, niet valt te rijmen met de vaststelling dat hij dit niet weet over een basis die dichterbij zijn dorp ligt. Verzoekers kennis is aldus duidelijk ingestudeerd.

2.11. Volgens het verzoekschrift is het gegeven dat *“verzoeker niet kan uitleggen wanneer het ene of andere seizoen begint, is logisch, nu verzoeker niet gewoon is om dergelijke zaken uit te drukken in maanden. Dit toont geenszins een gebrek aan kennis, doch louter een onmacht om de kennis uit te leggen op een voor Westerlingen begrijpbare wijze.”*. De Raad merkt echter op dat verzoeker zowel op de DVZ als bij het CGVS zelf maanden en jaartallen in zijn verklaringen betreft.

Zo stelde hij onder meer dat de twee mannen van Al Shabaab voor het eerst langskwamen “op 02/08/2014.” en dat zijn vriend werd doodgeschoten op “29/03/2015” (vragenlijst CGVS, punt 3.5), gaf hij aan dat hij geboren is op 6 december 1994 (verklaring DVZ, punt 4), verklaarde hij op 2 april 2015 uit Somalië te zijn vertrokken, op 4 april 2015 in Kenia te zijn aangekomen en op 29 april 2015 in België te zijn gearriveerd (verklaring DVZ, punt 40), gaf hij aan dat zijn vader in 2012 gestorven was (CGVS-verslag 2, p. 9), sprak hij over droogtes in 2006, 2012 en 2014 (CGVS-verslag 2, p. 12), stelde hij dat hij op 6 november 2012 was begonnen met werken (CGVS-verslag 2, p. 16) en dat zijn problemen begonnen zijn op 2 augustus 2014 (CGVS-verslag 2, p. 21). Voorgaande vaststellingen doen aldus fundamenteel afbreuk aan de beweringen in het verzoekschrift dat verzoeker moeite heeft met data en jaartelling omdat hij niet dermate geschoold is en omdat het in zijn regio van herkomst niet gangbaar is te werken met jaartallen en data. Hieruit kan bezwaarlijk worden afgeleid dat verzoeker ‘ongeschoold’ zou zijn.

Gezien verzoeker wel degelijk zaken uitdrukt in maanden en jaren, wordt het argument in het verzoekschrift dat verzoeker meermaals werd gedwongen om toch een datum te vermelden en er zo toe werd aangezet om niet-correcte, doch geenszins leugenachtige, verklaringen af te leggen, niet dienstig aangevoerd. Er kan van verzoeker dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij op de hoogte is van zijn eigen leeftijd en dat hij bepalende gebeurtenissen, zoals de dood van zijn vader, in de tijd kan aanduiden, *quod non*.

2.12. Uit voorgaande kan slechts worden afgeleid dat verzoeker niet bekend is met Elade, Somalië en er ook niet heeft gewoond. De door hem aangehaalde problemen met Al Shabaab, die zich zouden hebben afgespeeld in Elade, Somalië, zijn derhalve eveneens ongeloofwaardig. Dit klemmt temeer nu evenmin geloof kan gehecht worden aan verzoekers werk als cinema-uitbater, wat overigens centraal staat in zijn beweerde problemen met Al Shabaab. Zo legt hij onlogische en – wanneer hij met zijn onlogische uitspraken geconfronteerd werd – wijzigende verklaringen af aangaande de reden waarom hij Bollywood-films vertoonde, alsook over zijn cliënteel (CGVS-verslag 2, p. 16-19, p. 22-23). Er kan evenmin worden ingezien – noch maakt verzoeker aannemelijk – dat verzoeker besloot om zijn werk als manager van de bioscoop te hervatten nadat hij reeds vanwege die job door Al Shabaab werd bedreigd en aangevallen (CGVS-verslag 2, p. 22).

Waar het verzoekschrift betoogt dat het gebrek aan ‘logica’ met betrekking tot zijn asielrelaas opnieuw eerder te wijten is aan een gebrek aan inlevingsvermogen in de cultuur waarin verzoeker is opgegroeid, wordt niet geconcretiseerd, noch wordt aangeduid op welke specifieke punten en op welke wijze het CGVS geen rekening zou hebben gehouden met verzoekers profiel. Bovendien merkt de Raad op dat, indien verzoeker meent dat de vragen te Westers waren, het dan aan hem toekomt volgens zijn mogelijkheden zijn problemen aan te tonen en de vragen op zijn manier te beantwoorden. Ten slotte komt het verzoeker toe te verklaren wat te Westers is en wat hem in zijn cultuur kan beletten om over zijn levensloop en leefomgeving te vertellen. Er werden tijdens het CGVS-gehoor voldoende open vragen gesteld en mogelijkheden gegeven toevoegingen te doen die toelieten de waarachtigheid van zijn problemen aannemelijk te maken. Geenszins kan verzoeker beweren dat zijn herkomst uit een niet-westers land en zijn profiel hem ontslaan van zijn medewerkingsplicht en de bewijslast die op hem rust.

2.13. De door verzoeker neergelegde documenten kunnen de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen niet herstellen. Een document moet, om bewijswaarde te hebben, immers coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen, *quod non in casu*, gelet op het voorgaande.

2.14. Inzake de bij het verzoekschrift neergelegde nota's van verzoekers gehoren bij het CGVS van verzoekers advocaat, merkt de Raad op dat het de taak is van een advocaat om de belangen van zijn cliënt te behartigen. Bij gebrek aan objectiviteit zijn deze nota's derhalve niet van die aard om de vaststellingen van de Commissaris-generaal te kunnen weerleggen. Deze vaststellingen zijn immers gesteund op het gehoorverslag dat is opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen onjuist weer te geven en als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit biedt.

2.15. Het bij verzoekschrift neergelegde “*Country Policy and Information Note Somalia (South and Central): Fear of Al Shabaab (juni 2017)*” kan verzoekers beweerde herkomst niet aantonen. Gezien verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt uit Somalië afkomstig te zijn, is voornoemd rapport ook niet van toepassing op verzoekers situatie.

2.16. De verklaring, die werd opgesteld door de gouverneur van het district El-Ade, is geen objectief, officieel document, werd opgemaakt nadat verzoeker zich reeds in België bevond en komt dan ook voor als opgemaakt voor onderhavige procedure, zodat de bewijswaarde slechts relatief is.

2.17. De overige door verzoeker bij het CGVS voorgelegde documenten zijn evenmin in staat de bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Gezien geen geloof gehecht wordt aan verzoekers herkomst uit Somalië, kan evenmin worden aangenomen dat het litteken op verzoekers lichaam, dat wordt vertoond op de foto's en vermeld in het doktersattest opgemaakt in België, zou zijn voortgevloeid uit de door hem beweerde feiten die zich in Somalië zouden hebben voorgedaan. Hoe dan ook hebben foto's ten hoogste een accessoire, ondersteunende bewijswaarde. Uit een eenvoudige, ongedateerde foto kunnen geenszins de precieze feitelijke omstandigheden worden afgeleid waarbij de op de foto zichtbare verwondingen werden opgelopen. De foto's en het Belgisch doktersattest dat u voorlegt bevestigen dat verzoeker een litteken heeft op uw lichaam, maar geeft geen uitsluitsel over hoe deze zijn ontstaan. Daarnaast is een medisch attest geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de verzoekende partij haar verwondingen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen. Ook wordt niet aangegeven dat dit litteken exclusief zou zijn verbonden aan verzoekers beweringen.

2.18. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden herkomst en kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.19. Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker niet aantoonbaar noch aannemelijk maakt dat hij afkomstig is uit Elade, Somalië. Aldus maakt hij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Elade, Somalië.

2.20. Immers voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met betrekking tot de vraag of zij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde, nationaliteit niet volstaan. De verwijzingen naar het rapport "*Country Policy and Information Note Somalia (South and Central): Fear of Al Shabaab (juni 2017)*" in het verzoekschrift is dan ook niet nuttig. Het is in de eerste plaats aan verzoeker om tijdens de asielprocedure zijn ware identiteit, nationaliteit en land van herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker hierin manifest faalt. Het komt de Raad immers niet toe om over de verblijfplaats van verzoeker voor zijn komst naar België te speculeren, noch of hij afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is in de zin van artikel 48/5 § 3, te meer gezien verzoeker op dit punt uitdrukkelijk en herhaaldelijk werd aangesproken tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en dus veelvuldig de kans heeft gekregen zich toe te lichten. De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke land van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.21. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.22. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonbaar.

2.23. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK